

(Ὑπερβολὴ τιμῆ ἑτησίου. δρ. 12. | Ἀλλοδαπὴν ἕως τὰς ἐπαρχίας..... • 16. | φράγ. 24.) Ἐκδιδόμενη ἑξάκις τῆς εβδομάδος. (Τιμὴ καταχωρ. δι' ἑξάσκον σίχ. λ. 20. Δι' ἑκάστην εἰδοποιήσιν (ἐκ 10 σίχ.) Δ. 3.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Τῆ 12 Μαρτίου 1866.

Ἡ ΠΑΠΙΣΣΑ ΙΩΑΝΝΑ.

ΥΠΟ

Ε. Δ. ΡΟΪΔΟΥ.

(Συνέχεια ἔδε ἀριθ. 1641.)

Οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους προτάσσει ὁ συγγραφεὺς πρὸς πρό-
ληψιν τῶν κατηγοριῶν εἰσὶ τῷ ὄντι verba κενά· ἰδοὺ τί
λέγει· «αἱ ἀόριστοι καὶ ἀστήρικτοι διακηρυχθεῖς ἐν ὀνό-
ματι τῆς ἠθικῆς, ἠθικότητος, ἠθικοποιήσεως, ἢ ὅπως
ἄλλως καλοῦσι τὸ πρᾶγμα αἱ ἡμέτεραι ἐφημερίδες, οὐ
μόνον δὲν σημαίνουσι τίποτε (!), ἀλλὰ κ' ἐνθυμίζουσι τὴν
«φράσιν τοῦ ἄγγλου ποιητοῦ, καθ' ὃν μόνον οἱ ἀνῆθικοι
ἠδύλοισι περὶ ἠθικῆς.» Ἐχόντες πεποίθησιν εἰς τὴν εὐ-
φυίαν καὶ τὴν κρίσιν τοῦ συγγραφέως, δὲν θέλομεν νὰ τὸν
ἀδικήσωμεν πιστεύοντες, ὅτι σπουδαίως ἐχυρώθη ὅπισθεν
τῶν ῥημάτων τούτων.

Ὡς δύναται νὰ κρίνη ἕκαστος ἐκ τοῦ συγγράμματος τού-
του, ὁ συγγραφεὺς κέκτηται τῶν προσόντων, δι' ὧν ἠδύνατο νὰ
καρυκεύσῃ τοιοῦτοτρόπως «τὸν ἀροστον καλόγηρον τοῦ
μυσαῖωτος», ὥστε νὰ τὸν καταστήσῃ οὐ μόνον ὑποφερτὸν,
ἀλλὰ καὶ ποθητὸν, χωρὶς νὰ λάβῃ τὰ καρυκεύματα ἐκ τοῦ
βορβώρου, καὶ οὕτω νὰ προσφέρῃ ἀπὸ «προτοφανῆ καὶ ξέ-
νον παρ' ἡμῶν σεβασμὸν πρὸς τὸν ἀναγνώστην», ὡς λέ-
γει μόνος, ἀντὶ φαγητοῦ ὠραίου . . . . . βορβο-
ρῶδες καὶ ἀηδές, χωρὶς νὰ φανῇ τὸσῶν ὀλίγων ἀβρό-
φρων, ἢ μᾶλλον τὸσῶν χοιρῶδος εἰς τὴν ἠθικὴν, ὥστε
νὰ ἀναγκάσῃ τὴν αἰδῶ νὰ ἀναβιβάσῃ τὸ αἷμα τοῦ ἀναγνώ-
στου μέχρι τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, καὶ χωρὶς νὰ κατα-
στήσῃ τὴν Παναγίαν δῆμιον, τὸν Χριστὸν ἀγύρτην Ἑβραῖον,
καὶ τοὺς συζύγους μάρτυρας . . . . . Ἠδύνατο δηλαδὴ νὰ
μεταχειρισθῇ μαλακώτερον πλῆκτρον (ἀκολουθοῦμεν τὴν
μεταφορὰν τοῦ συγγραφέως) διὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀπαθοῦς
(!) Ἑλληνοσ, ἀπὸ τὴν σιδηρουργικὴν βραδείαν, ἣν καταφέρει
ἐπανειλημμένως εἰς τοὺς σπουδαιότερους δεσμοὺς πάσης κοι-
νωρίας!

Μεγάλην προσπάθειαν καταβάλλει ὁ συγγραφεὺς νὰ πεί-
σῃ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι οὐδὲν ἰσφὸν οὐδ' ὄσιον ἐν ἐκυτῷ
ὑπάρχει καὶ σπουδαίως ἀμιλλᾶται νὰ ὑπερβῇ τὸν ποιητὴν
τοῦ Ἑρμούλου κατὰ τὴν εὐρεσιν τῶν συγκινητικῶν . . .

σκηνῶν. Καὶ ὅμως εἶναι νέος καὶ κατὰ τὴν κοινωνικὴν
συμπεριφορὰν ἠθικός, καθόστον γνωρίζομεν.

Ἐὰν ἠθέλαμεν νὰ μιμηθῶμεν τὸν συγγραφέα τῆς «Ἰω-
άννας» καὶ νὰ συναρμόσωμεν ἐν μωσαϊκῶν ἐκ τεμαχίων τι-
νῶν αὐτῆς δὲν ἠθέλαμεν εὐρεῖ ἄκρην· διότι ἔπρεπε ν' ἀνα-
δημοσιεύσωμεν ὅλην τὴν «Ἰωάνναν», ἐκτός τινων αὐτῆς
μερῶν. Τόσῶν εἶναι ἐκλελεγεμένα τὰ λιθάρια, δι' ὧν συνηρ-
μύσθη τὸ μωσαϊκὸν αὐτό! Ἀλλ' ἡμεῖς δεικνύοντες εἰς τοὺς
ἀναγνώστας μας ὀλιγώτερον σεβασμὸν ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον
ἔδειξεν ὁ συγγραφεὺς πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἰωάννας»
του, καὶ φοβούμενοι μὴ καὶ ἐφ' ἡμῶν σωρευθῶσιν αἱ κατὰ-
ραι, ὅσας οἱ νέοι καὶ νέαι . . . . . οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ γέροντες
ἀναγνώσται τῆς «Ἰωάννας» σωρεύουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
τοῦ συγγραφέως αὐτῆς, ἀρκοῦμεθα δεικνύοντες εἰς τοὺς
ἀναγνώστας μας μέρη μόνον τινά, καὶ πρὸς τοῦτο ἀρχόμε-
θα ἀπὸ τῶν σεμνοτέρων.

Ἐν σελ. 64 παριστῶν τὴν συμβίωσιν τῶν γονέων τῆς
«Ἰωάννας» καὶ τὸν ὕπνον . . . . . αὐτῶν, λέγει· «ὅσῳ πυ-
κνοτέρα κατέπιπτεν ἡ χιὼν, τόσῳ σφιγκτότερα ἐνηγκαλί-
ζετο τὸ ἄλβιον ἐκεῖνο ζεῦγος», καὶ ὀλίγον κατόπι ἐν ἀρ-
χῇ τῆς 65 σελ. «ὅτε πρῶτα τινά, ἐνῶ ὁ μοναχὸς (πατὴρ
τῆς Ἰωάννας) ἀπετίναςεν ἐκ τῶν βλεφάρων του τὸν ὕ-
πνον καὶ ἐκ τῆς μαύρης γενειάδος του ξανθὰς τινὰς τρί-
χας τῆς γυναικὸς του . . . »

Ἀφοῦ «οἱ ἀνήμεροι κάτοικοι τοῦ Ἑρκυνίου δάσους ἀπέ-
κοψαν (τῷ πατρὶ τῆς Ἰωάννας) . . . πᾶσαν πατρότητος ἐλ-
πίδα» (σελ. 71), ἡ μήτηρ τῆς Ἰωάννας Γιούθα ἐξίτηται ἀπὸ
τὸν ἄγ. Πατέρον «νὰ ἐφεύρῃ θαῦμα τι, ἵνα ἀπολαύσῃ καὶ
«πάλιν τέκνα», ἡ εὐχὴ τῆς ἐπληρώθη . . . . . ἀλλ' ὑπὸ δύο
τοξοτῶν . . . . . οἵτινες «ἠπλώσαν αὐτὴν ἐπὶ τῆς χλόης,
καὶ διὰ τῆς βίας τῆς ὑπενθύμισαν τὸν ἀληθῆ ἐπὶ τῆς γῆς
προορισμὸν τῆς γυναικὸς» (!) (σελ. 72). Σημειώσατε ὅτι
ταῦτα δὲν δεικνύει ὁ συγγραφεὺς πόθεν ἔλαβε καὶ ἐπομέ-
νως, ἐννοεῖτε, ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὸ μυθικὸν μέρος.

Ἐκ τῆς τοιαύτης πληρώσεως τῆς εὐχῆς τῆς Γιούθας ἐτέ-
χθη ἡ Ἰωάννα, ἥτις κλαίουσα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς
τῆς εἶδεν ὄνειρον. Τὸ ὄνειρον τοῦτο ἐπλάσεν ὁ συγγραφεὺς
κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἐνυπνίου τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ ἐν αὐτῷ
ἀναπτύσσει τὰς περὶ κοινωνικοῦ καὶ μοναστικοῦ βίου ἀρχάς
του. Εἶναι δὲ τοιαῦται αἱ ἀρχαὶ του αὐτοῦ, ὥστε οὐδὲ λέξιν
ἐξ αὐτῶν τολμῶμεν νὰ ἀποσπάσωμεν . . . . . Εὐχόμεθα δὲ μόνον
εἰς τὸν συγγραφέα νὰ ἐπιτύχῃ σύζυγον μίαν ἄγ. Ἰδαν.

Αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ συγγραφέως, πολλὰχὺ τῆς «Ἰωάννας»
ἐκδηλοῦμεναι, μαρτυροῦσιν εὐγένειαν αἰσθημάτων καὶ ὑπό-
ληψιν εἰς τὸν μοναστικὸν βίον. Οὕτω περιγράφων τὴν μίαν

των γυναικῶν, αἵτινες παρεστάθησαν εἰς τὸ ὄνειρον τῆς Ἰωάννας, τὴν καλογραίαν ἁγ. Λιόββαν, λέγει, ὅτι ἦτον ἐκ των γυναικῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων «ἐκαστος ἤθελεν ἐπιθυμήσει . . . νὰ λύσῃ τὴν ζώνην (!) ἐντὸς σιωπηλοῦ κελλίου» εἰς τὸ ἀμφίβολον φῶς λυχνίας κρεμαμένης πρὸ τῆς εἰκό- »νος ἁγίου» (!) Θέλει καὶ μάρτυρας, βλέπετε! ἔχει τὰχα πεποιθήσιν εἰς τὴν ἀξίαν του;

Ἐν σελ. 101 ὁ συγγραφεὺς δέχεται καὶ ἕκτην τινὰ αἰ- σθησιν, ἧς μάλιστα μεταφέρει καὶ τὴν ὀνομασίαν, ἣν ἔδιδον αὐτῇ οἱ χρονογράφοι· τοιαύτη εἶναι ἡ ὀνομασία, ὥστε ὁ εὐ- γενῆς συγγραφεὺς φαντάζεται ἀναγνώστριαν ἐρυθριῶσαν καὶ σπεύδει νὰ χαριεντισθῇ πρὸς αὐτήν! Πράττει ταῦτα ὁ νέος συγγραφεὺς καὶ εἰς τὰ *σαλώνια*, ἧ ἐκεῖ ἀπέχει ἀπὸ *σημύ- τητα* νὰ ἔλθῃ εἰς μυστικὰς συνδιαλέξεις μετὰ κυριῶν;

Ἐν σελ. 101—102 παριστᾷ σκηνὴν (μυθῶδη διότι δὲν μᾶς δεῖκνύει τὴν ἱστορικὴν καταγωγὴν τῆς) καλογῆρων με- θυσμένων διωκόντων ἐν τῷ σκότει τὴν Ἰωάνναν· λυπούμε- θα ὅτι τὸ φύλλον δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύσωμεν αὐ- τήν, ἵνα κρίνῃ ὁ ἀναγνώστης μας τὴν δεινότητα τοῦ συγ- γραφέως εἰς τοιοῦτου εἶδους σκηνάς . . . .

Ἡ Ἰωάννα σχετίζεται μετὰ τὸν Φρουμέντιον, ἀναχωρεῖ μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς μονῆς τῶν γυναικῶν, ὅπου διέμενε, καὶ εἰσέρ- χεται, ὡς καλόγηρος, εἰς τὴν μονὴν τῶν ἀνδρῶν «ὅπου κα- »τῶκει (μετὰ τοῦ Φρουμεντίου) ἀνενοχλήτως εἰς τὸ αὐτὸ »κελλίον»! (σελ. 126).

Κατὰ τὴν διήγησιν τῆς ἀποδράσεως ταύτης ὁ συγγρα- φεὺς ἐκτυλίσσει πικρὰς φάλαγγας αἰσχροτήτων κατὰ τῆς ἠθικῆς. Ὁ ἁγ. Ἀντώνιος, αἱ ψυχρολουσίαι, αἱ ἀπολαύσεις, ὅλα τὰ μέλη τοῦ γυναικείου σώματος κτλ. εἶναι τὰ καρυ- κεύματα τῆς διήγησεως; τὰ κολοκύνθια κτυπήματα, δι' ὧν ὁ συγγραφεὺς «ἐξυπνᾷ τὴν ἀπάθειαν τοῦ Ἑλλήνος»!! Πολὺ βαρεῖα ὑποθέτει κοιμώμενους τοὺς Ἕλληνας, μήπως ζυγί- ζει μετὰ τὸ ἴδιον μέτρον αὐτούς;

Εἰς τὴν μονὴν τῶν ἀνδρῶν ἦτο καλόγηρός τις Κορβίνος, ὅστις ἐπασχεν σέρησιν ὁμοίαν μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τῆς Ἰωάννας. Ἐνεκὰ τῆς σερήσεως ταύτης ὁ συγγραφεὺς ἀφίνει ἀμερίμως τὴν φαντασίαν του νὰ παίξῃ μετὰ τοῦ Κορβίνου ὅπως ἀναιδέ- στερον! Ἄς μὴ τῇ διαταράξωμεν τὴν ἡσυχίαν. Ὁ Κορβίνος γίνεται αἰτία ν' ἀναχωρήσωσιν ἐκ τῆς μονῆς ὁ Φρουμέν- τιος καὶ ἡ Ἰωάννα, οἵτινες μετὰ περιπλάνησιν (μεμιγμένην πάντοτε μετὰ τὰ ἱστορικὰ ἀπαυγάσματα τῆς σφαιρώσεως φαν- τασίας τοῦ συγγραφέως) ἔρχονται εἰς Ἀθήνας. Ἡ ἐδῶ διαμονὴ αὐτῶν ἀναφέρεται τὸ πλεῖστον εἰς τὰς κατὰ τῆς θρησκείας ἐπιθέσεις, περὶ ὧν κατωτέρω μόνον δὲ μνημονεύο- μεν τὸ χωρίον τοῦτο περὶ τῶν τότε Ἀθηναίων ὡς δείγμα τῆς λεπτῆς ἐκφράσεως τοῦ συγγραφέως «αἱ μητέρες, αἱ σύζυγοι, »οἱ ἀδελφοὶ καὶ τ' ἄλλα ὀχληρὰ πλάσματα . . . δὲν ἠμφισβή- »τουν τὴν τιμὴν νὰ κρατῶσι τὸν κηρὸν εἰς τοὺς ξένους» (!)

Μετὰ μακρὰν διαμονὴν εἰς Δαφνίον καὶ ἑπταετῇ συμ- βίωσιν, ἡ Ἰωάννα ἀφίνει τὸν πτωχὸν Φρουμέντιον καὶ ἀνα- χωρεῖ εἰς Ῥώμην, ὅπου γίνεται Πάπισσα. Ἡ ἠθικὴ κλονί- ζεται κατὰ τὴν περιγραφὴν τῶν γυναικείων ὁρμῶν τῆς ἡδῆ πα- πίσσης, καὶ ὅταν οἱ πόθοι οὗτοι διχρηθῶνται (εἰς τοὺς δύο τελευταίους στίχους τῆς σελ. 259 ὅπου ἡ Ἰωάννα «λείχει τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν») ἡ ἠθικὴ κρύπτει τὸ πρόσω- πον καὶ πίπτει. Ἡμεῖς δὲ παύομεν μὴ εὐρίσκοντες ἀνάλο- γον ἐπίθετον νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸ Ζενίθ τῶν γαλλικῶν γνώ- σεων τοῦ συγγραφέως! καὶ τῆς κακοθείας τοῦ καλάμου του!

Ἄς οἰκτείρωμεν ἐδῶ καὶ γενικὰς τινὰς ἀρχὰς τοῦ συγ- γραφέως, τὰς ὁποίας διατυποῖ διὰ τοῦ γυμνοτέρου τρόπου, οἷον τὸν ὄρισμὸν τοῦ ἔρωτος, ὃν δίδει! Ὁ Σαμφόρτιος καὶ τὸν ὁποῖον παραδέχεται ὁ συγγραφεὺς ἐν σελ. 216. Ἐρω- τῶμεν τὸν συγγραφέα, ὅστις παρετήρησεν (ἐξ ἰδίας βεβαίως ἀντιλήψεως) ὅτι τὸ οὐσιωδέστερον ἐλατῆριον τοῦ ἔρωτος εἶναι ἡ ἀργία ὅστις ἐπομένως ἠσθάνθη τὸν ἔρωτα, ἠσθάνθη αὐτὸν κατὰ τὸν ὄρισμὸν τοῦ Σαμφόρτιου; ἢ μόνον ἡ φαν- τασία του τὸν ἔπεισεν, ὅτι ὁ ὄρισμὸς ἐκεῖνος εἶναι ὀρθός;

Τοιαύτη ἡ «Πάπισσα» πρὸς τὴν ἠθικὴν. Πρὸς δὲ τὴν ἐκκλησίαν μὴ ἀρκούμενος ὁ συγγραφεὺς εἰς τὰ ἐκτρώματα, ὅσα ἠδυνήθη νὰ συλλέξῃ ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βορβόρου τοῦ μεσαιῶνος, ἐπιφέρει καὶ ἰδίας κρίσεις καὶ εἰρωνείας κατὰ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ κλήρου, κατὰ τε τῆς ἐσωτε- ρικῆς καὶ ἐξωτερικῆς λατρείας, οὕτως εἰπεῖν. Συνομολογοῦ- μεν, ὅτι ὡς πρὸς τινὰ, οἷον τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, ἔχει δίκαιον, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν σατανικὴν προσπάθειαν τοῦ νὰ ἐνώσῃ πᾶν ἀηδὲς καὶ αἰσχροὺν, ὅπου δήποτε εὔρε αὐτὸ, τί νὰ εἴπωμεν; Καὶ καλὰ, εἶπεν ὁ,τι εἶπε διὰ τὸν καθολι- κὸν κλῆρον· τί ἤθελε νὰ ταξειδεύσῃ τὴν Ἰωάνναν εἰς Ἀθή- νας; τί ἤθελε νὰ τὴν φέρῃ εἰς γεῦματοῦ ἀρχιεπισκόπου Νι- κῆτα; Δὲν ἠρέσθη δὲ εἰς μόνας τὰς εἰκόνας, ἀλλὰ συνέβραψεν ὁ συγγραφεὺς σειρὰν λογοπαγιῶν ἐπὶ τῶν μεταφορῶν, ὅσας ἀπῆντησεν εἰς ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ἐπὶ τῶν μυστη- ρίων, ἐπὶ τῶν βιογραφιῶν τῶν ἁγίων καὶ ἐπὶ παντὸς ἀνα- φερομένου εἰς τὴν ἐκκλησίαν (ἴδε ἰδίως ἐν σελ. 195-198). Παριστῶν τὰ κατὰ τὴν τράπεζαν τοῦ Νικῆτα, ὁ συγγρα- φεὺς πασπαθεῖ νὰ ζωγραφίσῃ ὅ,τι ἀηδὲς, καὶ πρὸς τοῦτο φέρει καὶ δαιτημόνας τὸν Βαρθαῖον, «ἐκ τοῦ στόματος τοῦ »ἁποῦ ἐξήρχοντο σκόληκες διὰ τὴν ὑπερβολικὴν νηστειάν,» τὸν Ἀθανάσιον, «ὅστις οὐδέποτε ἐνίψε τὸ πρόσωπον, ἢ τοὺς »πόδας του . . . . «τὸν Μελέτιον,» τοῦ ὁποῦ τοῦ σώμα ἐκα- »λύπτετο ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὑπὸ ἔλκους πονηροῦ». Ταῦτα πάντα δὲ εὐρῶν εἰς τοὺς διαφόρους βίους τῶν ἁγίων συνέλεξεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὁ ἱστοριογράφος τῆς «Ἰωάννας» διατί; διὰ νὰ κινήσῃ μῖσος κατὰ τῆς ἐκκλησίας; Πόσον ἀ- ζιέπαινος εἶναι!

Ἡ δυστυχὴς ἁγ. Μαγδαληνὴ, ὡς ἁγία, καὶ ὁ κ. Π. Σούτσος, ὡς ποιητῆς, εὔρον τὸν *μελά* των ἀπὸ τὴν «Ἰω- ἄνναν», μάλιστα ἡ ἁγ. Μαγδαληνὴ ἐπιτοφορήθη πλαγίως με ποικίλα τιμητικὰ ἐπίθετα, καὶ ἐπὶ τέλους περὶ αὐτῆς ἐπιφέρει ὁ συγγραφεὺς, ὅτι «τ' ἀμαρτήματά της κατέστη- »σαν πλειοτέρας γυναικῶν ἀμαρτωλῶν, παρ' ὅσας ἡ μετάνοιά »της ἁγίας.» (σελ. 174). Ἐν γένει δὲ, διότι πολὺ ἐξετά- θημεν, ὁ συγγραφεὺς ἐπεδίωξε πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἐπιθεσίαν του, καὶ ὅπου δήποτε εὐρίσκων αὐτὸ τὸ ἤρπαζε καὶ τὸ ἐποθετεῖ, δεῖκνύων μὲν τὴν καταγωγὴν του, ἀλλὰ ὑπαδεικνύων καὶ τὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν του, ἧτις πάντοτε συνέτρεχε τὰ πο- λέμια τῇ θρησκείᾳ. Ὁ συγγραφεὺς ἀγαπᾷ τὴν εἰδωλολα- τρείαν. «Ὁ χριστιανισμὸς, λέγει, κατέπνιξε τὴν εἰδωλολα- »τρείαν καὶ ἐν τούτοις τὸ ἄκακον τοῦτο θῆμα κατέστησε »τὸν φονέα του γενικὸν κληρονόμον . . . . οἱ χριστιανοὶ ὠνό- »μασαν ἐκκλησίαν τοὺς ναοὺς (ἄλλο ἐκκλησία καὶ ἄλλο να- »ὸς), τοὺς βωμοὺς θυσιαστήρια, τὰς πομπὰς λιτανείας, καὶ »τοὺς θεοὺς ἁγίους· ἁγ. Νικόλαον τὸν Ποσειδῶνα, τὸν »Πανᾶ ἁγ. Δημήτριον καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἁγ. Ἡλίαν.» Ταῦτα δὲ παρέλαθε πρᾶξ τοῦ Πουκεβίλ (σελ. 183 καὶ

318). Ο συγγραφεὺς εἶναι ὑπέρμαχος τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως (ὄρα σελ. 327) καὶ κατήγορος φανερός τοῦ χριστιανισμοῦ· περὶ τούτου δὲν λέγομεν τι, διότι ὁ συγγραφεὺς ἐπιφυλάσσεται νὰ ἐκταθῆ εἰς ἄλλο προσεχῶς ἐκδοθησόμενον σύγγραμμά του, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βορβόρου τοῦ μεσαιῶνος ἔχον τὴν πηγὴν.

Χωρὶς νὰ εἰπώμεν πλείονα, ὁ συγγραφεὺς, κηρύττει πᾶν αἴσθημα, ὡς μηδέν· ὁ ἔρωσ, ἡ φιλία, ἡ στοργή, ἡ ἠθικὴ, ἡ θρησκεία εἶναι, κατ' αὐτὸν, πλάναι καὶ παίγνια. Ἡ δὲ «Ἰωάννα», λέγομεν, ὅτι, ἢ οὐδένα σκοπὸν ὠφέλιμον ἔχει (ὡς προσήκει παντὶ ἔργῳ), ἢ ἂν ἔχῃ σκοπὸν τινὰ οὗτος εἶναι νὰ ἐξοντωθῆ ἡ ἠθικὴ, ἡ συζυγία, ὁ ἔρωσ, ἡ φιλία, ἡ στοργή, ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ θρησκεία!

Ἀλλὰ τὰ φοβερὰ ταῦτα ἐλαττώματα τῆς «Ἰωάννας», δὲν πρέπει νὰ κάμωσι τὸν ἀναγνώστην νὰ νομίσῃ ὅτι αὕτη στερεῖται προτερημάτων. Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ἐχει καὶ ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ προτερήματα μεγάλα καὶ πολλά. Λεκτικὸν καθαρὸν, κανονικὸν καὶ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐκάστοτε ἔνοιαν, εἰκόνας ζωηραὶ καὶ ποικίλαι, πλοκὴ λόγου ἔντεχνος καὶ ἀφελῆς μεταφοραὶ καὶ παρομοιώσεις κατάλληλοι καὶ πλήρεις ἀπαντῶνται καθ' ὅλον τὸ σύγγραμμα. Ἡ πολυμαθία τοῦ συγγραφέως, ἡ φιλοπονία αὐτοῦ ἢ πλήρης γνώσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν τοῦ μεσαιῶνος καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ ποικίλη εὐφυΐα του καταφαίνονται εἰς ἕκαστον στίχον τῆς «Παπίσσης». Ἡ περιγραφή τῆς εἰς Δαφνίον διαμονῆς τοῦ Φρουμεντίου καὶ τῆς Ἰωάννας, παραβαλλομένη πρὸς τὰς περιγραφὰς τῶν μονῶν τῆς δύσεως καὶ τῶν τελετῶν τῆς Ρώμης, καταδεικνύει τὴν εἰς τὸ περιγράψαι δύναμιν τοῦ καλῆμου τοῦ συγγραφέως. Ἀλλὰ περὶ τοιούτων λαλοῦντες δὲν ἐγγίζομεν τὸν κύκλον τῆς φιλολογίας; ἂς ἀποφύγωμεν τὰς διαμαρτυρήσεις αὐτῆς, μακρυνόμενοι τῆς σφαίρας τῆς.

Ἐν τελευταίον· αἱ πολιτικαὶ δοξασαὶ τοῦ συγγραφέως τῆς «Ἰωάννας» προβάλλουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν ποταπὴν κεφαλὴν των εἰς τὴν διήγησιν, ἔπρεπε περὶ αὐτῶν νὰ εἰπώμεν ὀλίγα, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἐνοήσαμεν αἱ δοξασαὶ αὗται ἀνάγονται εἰς τὰς δοξασαὶ μιᾶς νέας πολιτικῆς σχολῆς ἣτις λειοθότως σχηματίζεται παρ' ἡμῖν, καὶ περὶ ταύτης ἡ «Ἀυγή» σκοπεύει νὰ πληροφορήσῃ τὴν κοινωσίαν. Ἐὐχόμεθα δὲ νὰ ἠπατήθημεν καὶ νὰ μὴν ἀνήκῃ εἰς αὐτὴν ὁ συγγραφεὺς τῆς «Παπίσσης».

Ὅσα εἶπαμεν δὲν νομίζομεν ὅτι δύνανται νὰ δυσαρεστήσωσι τὸν συγγραφέα, δι' οὗς λόγους ὁ «Χάρτης» καταλήγων τὴν κρίσιν του εἶπεν καὶ διότι ἡμεῖς προσφυλάχθημεν ὅσον μᾶς ἐπετρέπετο ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγγίσωμεν τὰ μέρη τοῦ συγγράμματος ἅτινα ὁ συγγραφεὺς θεωρεῖ ὡς *res*. Ἐν μόνον φοβούμεθα, μὴ ἡ κρίσις αὕτη τῆς «Ἀυγῆς» ἀπέτυχεν ἐντελῶς τοῦ σκοποῦ τῆς ἢ μάλλον μὴ ἔφερον ἀντίθετον τοῦ διακομένου ἀποτελέσματος, ἐξάψασα τὸν πόθον τῶν νέων καὶ κυριῶν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς «Ἰωάννας». Τοῦτο δὲν θὰ δυσαρεστήσῃ βεβαίως τὸν συγγραφέα αὐτῆς. . . . . Ἰσως ἐπανίδωμεν τὴν «Ἰωάνναν» προσεχῶς.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Χθὲς ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τὴν Ὀμονοίας ὁ κ. Φλουράνης, ἀλλ' ἡ ἀστυνομία τὸν ἐμπόδισε καθ' ἣν ὥραν ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ. Τὸ θέμα του ὡς γνωστὸν ἦτο περὶ φιλελληνισμοῦ, ὁ δὲ δοθεὶς λόγος τῆς παρεμποδίσ-

σεως, ὅτι τὸ σύνταγμα δὲν ἐπιτρέπει τὸ ἐν δημοσίαις συναθροίσεσιν ὁμιλεῖν εἰμὴ εἰς μόνους τοὺς πολίτας Ἕλληνας. Οὕτω τοῦλάχιστον ἠκούσαμεν· ἀλλ' ἠκούσαμεν ἐπίσης ὅτι καὶ ἄλλοι τινὲς λόγοι ἄλλοθεν τὴν ἀρχὴν ἔχοντες ὑπηγόρευσαν τὴν ἐμπόδισιν· θὰ μάθωμεν καὶ θὰ ἐπανελέθωμεν. Ἐν τούτοις ὁ Καρώνης ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ ματαιωθῆ ἡ προκήρυξις του, ὅτι «ὁ φοιτητὴς κ. Καρώνης θέλει ὁμιλήσει,» καὶ διὰ τοῦτο ἀναβὰς εἶπε ὅ,τι εἶχε νὰ εἰπῆ, εὐχαριστήσας καὶ ἐξυμνήσας τὸ Γαλλικὸν ἔθνος καὶ τὸν κ. Φλουράνης.

— Τὰ ὑπουργικὰ εἰσὶν εἰς ἀνακάτεψιν. Ὁ κ. πρωθυπουργὸς καὶ οἱ ἄλλοι ὑπουργοὶ διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῶν ἀτοκεφάλων ἐνεργειῶν τοῦ κ. Φορέστη, τῶν πρὸς κατάρτισιν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν τοῖς Ἰονίοις νήσοις δικαστηρίων γενομένων. Ἔως ἐδῶ εὐρίσκονται μέχρι τοῦδε.

— Προχθὲς τὸ ἑσπέρας ἐδείκνησαν παρὰ τῆς Α. Μ. διάφοροι πολιτικοὶ καὶ ἄλλοι, ἦτοι οἱ κκ. Δ. Βούλγαρης, Ἀθ. Μιαούλης, Α. Γ. Κουντουριώτης, Κ. Δαρειώτης, Α. Κοντόσταυλος, Σ. Κουμανούδης, Κ. Φρεαρίτης, Π. Μαυρομιχάλης, Γ. Ζηνόπουλος, Α. Μάμουκας, Ι. Δελγιάνης, Γιανετᾶς, Παππαζαφεῖρης ὑποφρούραρχος, Τριγγέτας, Λαζαρέτος (Κεφαλλῆν), Α. Μελάς, Γ. Τυπάλδος καὶ Γ. Γ. Τυπάλδος.

— Ἡ Κυβέρνησις προεκήρυξεν ὅτι δὲν φατριάζει, ὅτι δὲν ἐπεμβαίνει εἰς τὰς ἐκλογὰς καὶ τὰ παρόμοια. Καὶ ὅμως τὴν παραμονὴν τῶν ἐκλογῶν ἀπολύει ἕνα διδάσκαλον τῆς ἰχογραφίας παρὰ τοῖς δημοτικαῖς σχολεῖσις τῶν κορασίων, ἕνα ἔντιμον ὑπάλληλον γηράσαντα εἰς διδασκαλίαν τῆς κατωτέρως ἐκπαιδεύσεως, ἕνα τεθλιμμένον καὶ πολυμελῆ οἰκογενειάρχην, χθὲς στερηθέντα τῆς συζύγου του, τὸν Σωτήριον Καρτέσιον, λέγομεν. Ὁ ἀσπλαγχνὸς ὑπουργὸς δὲν ἐλυπήθη τὰ τέκνα τῆς δυστυχοῦς Καρτεσίου! ἀφήρσε σκληρῶς ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Ἐμπρός, κύριε ὑπουργέ! προχθὲς εἰς τοιοῦτου εἶδους παύσεις. Ἔσο ὅμως βεβαίως, ὅτι ἡ θεῖα δίκη δὲν ἀφίνει ἀτιμώρητον ἐκεῖνον ὅστις φονεῖ ἕνα ἀναξιοπαθῆ οἰκογενειάρχην τοιοῦτρόπως.

— Χθὲς ἔδωσε τὴν τελευταίαν παράστασιν ἡ ἑλληνικὴ δραματικὴ ἐταιρία, ἣτις μεταβαίνει εἰς Σύρον.

— Τὴν παρελθούσαν παρασκευὴν συνέβη εἰς Πειραιᾶ ῥῆξις μεταξὺ Ἰταλῶν καὶ Ἀγγλῶν ναυτῶν, ἣν διέλυσεν ἡ ἀστυνομία συλλαβοῦσα τοὺς ταραξίαις οὗς παρέδωκεν ἔπειτα εἰς τοὺς οἰκείους προξένους.

— Ἐν Κορίνθῳ συνελήθη πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ ἐπιδέξιος νυκτοκλέπτης τοῦ Πειραιῶς Κατσιμίζας, ὅστις καὶ ἐφυλακίσθη εἰς Πειραιᾶ· τὸ Σάββατον δὲ ἀπέδρασεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ συνελήθη περὶ τὸν τάφον τοῦ Καραϊσκάκη, πληγωθεὶς καὶ διὰ πέτρας.

— Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Σαββάτου εἰσεχώρησαν τυπογραφικὰ λάθη, ἕνεκα τῆς περὶ τὴν διόρθωσιν σπουδῆς, ὡς ἀναχωροῦντος ἐξωτερικοῦ ταχυδρομείου· καθόσον ὁσάκις εἶναι ἐξωτερικὸν ταχυδρομεῖον πρέπει τὰ φύλλα νὰ παραδίδονται τὸ πολὺ μέχρι τῆς 2 ὥρας Μ. Μ. Οὕτω ἀντὶ «ἐφ' ἀπλοῦ ἐγράφη «εἰς ἀπλοῦ» ἀντὶ «τεθειμένος» ἐγράφη «τεθημένος» ἀντὶ «ἐκμυζήσῃ» ἐγράφη «ἐκμιζήσῃ» καὶ τινὰ ἄλλα ὡς πρὸς τὰ πνεύματα καὶ τοὺς τόνους. Οἱ ἀναγνώσταί μας θὰ μᾶς συγχωρήσωσιν, ἐνθυμούμενοι τὴν γνώμην τοῦ Κοραΐ, νομίζοντος ἀδύνατον τὴν ἀποφυγὴν τῶν τυπογραφικῶν λαθῶν.

— Ὁ κ. Κωνσταντόπουλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν.

— Η οικονομική έφορεία Αττικής ένεγράψε κατά τὰ 1862, 63, 64 και 65 εἰς τοὺς καταλόγους τῶν ἐπιτευμάτων τῶν χρήσεων τούτων ὄλων τῶν γεωργῶν καὶ κτηματιῶν τὰ κάρα πρὸς πληρωμὴν φόρου ἐπιτηδεύματος. Τὸ ἀνώμαλον τῶν τότε περιστάσεων οὕτω; ὑπηγόρευεν εἰς ὅλας τὰς διοικητικὰς καὶ οικονομικὰς ἀρχὰς νὰ ἐνεργοῦν τὴν ὑπερσίαν των. Ἀπασαὶ ἀπὸ φατριασμὸν καὶ ἀντιπάθειαν κινούμεναι ἐξήσκουν τὴν ἐπιβρόχην των κατὰ τῶν ἀντιθέτων μερίδων. Τούτου ἕνεκα ἐνεγράφησαν ὡ; ἀνωτέρω καὶ τὰ κάρα πολλῶν γεωργῶν καὶ κτηματιῶν εἰς τοὺς φορολογικοὺς καταλόγους. Οἱ γεωργοὶ δὲν ἔλαβον γνῶσιν τῆς εἰς τὸ δημαρχικὸν κατάστημα ἐκθέσεως τῶν καταλόγων τούτων ἵνα ἐπιφέρωσι τὰ παράπονά των, διότι οὐδέποτε ἐνηργήθησαν οἱ τύποι κατὰ τὴν σύνταξιν, ἔκθεσιν καὶ ἐκτέλεσιν αὐτῶν. Τοῦτο αὐτὸ δυστυχῶς συνέβη καὶ ἐφέτος, κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ καταλόγου τῶν ἐπιτηδευμάτων καθ' ἣν οὐδὲν ἔλαβε μέρος ὁ ἀρμόδιος πρόεδρος τοῦ ἀρμοδίου δημοτ. συμβουλίου (ἐναντίον τοῦ ἀρθ. 9 τοῦ περὶ ἐπιτηδευμάτων νόμου).

Ἐν τούτοις οἱ γεωργοὶ καὶ κτηματῖαι καταδιώκονται ἤδη εἰς πληρωμὴν φόρων τῶν ἀνωτέρω χρήσεων, ἀλλ' οὗτοι δὲν πληρόνουσι, καὶ εἶναι δίκαιον νὰ μὴ πληρώσωσι, διότι δὲν εἶναι ἀγωγιάται, καὶ διότι τὰ κάρα των μεταχειρίζονται εἰς τὰς ἀγροτικὰς ἐργασίας των καὶ τίποτε περισσώτερον. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη εὐρίσκεται ἤδη ὑπ' ὄψιν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οικονομικῶν, πρὸς ὃν κατέφυγον οἱ ἀνωτέρω συμπολιτῆμας καὶ πιστεύομεν ὅτι ὁ ἀξίωτος κ. Γιαννόπουλος θέλει θεραπεύσει τὰ δίκαια ταῦτα παράπονά των. Ὁ ἔπανελθόμενος ὅμως ἐκτενέστερον περὶ τούτου, ἵνα φωτίσωμεν καὶ τὸν κ. ὑπουργὸν καὶ πάντα ἄλλον ἀντιφρονούντα.

— Ὁ λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Τομαρόπουλος μετὰ μακρὰν νόσον ἀπέθανε χθές. Ἡ μνήμη του εἶναι αἰώνια!

— Ἡ «Κλειὸν» ἐξακολουθεῖ τὴν περὶ τοῦ δημηρικοῦ ζητήματος διατριβὴν τοῦ ἐτέρου τῶν Συντακτῶν αὐτῆς κ. Θεραπειοῦ. Ἡ διατριβὴ αὕτη, τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς τῆς ὑπόσχεται νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ, εἶναι σπουδαιότατη καὶ μεγάλη; ὀφειλῆς πρόξενος, διότι δι' αὐτῆς δύναται τις εὐκόλως νὰ φωτισθῇ περὶ τοῦ σπουδαιότερου ζητήματος τῆς φιλολογίας, ἀποδεικνύει δὲ τὴν πολυμάθειαν τοῦ συγγραφέως αὐτῆς. Ἀφορμὴν εἰς ταύτην ἔδωκε διατριβὴ τις τοῦ κ. Βερναρδάκη, τῆς ὁποίας ἀποδεικνύει τὴν ἐπιπολαϊότητα ὁ κ. Θεραπειοῦ, ἀποκαλύπτων συγχρόνως καὶ τὸν συγγραφέα ὅθεν ἰδιοποιήθη ταῦτα ὁ κ. Βερναρδάκης, ὁ δὲ κ. Λιβαδῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔπραξε καὶ περὶ τῆς γραμματικῆς τοῦ αὐτοῦ κ. Βερναρδάκη. Συνιστῶμεν εἰς πάντας τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πραγματείας τοῦ κ. Θεραπειοῦ.

— Ὁ φατριαστικῶς παυθεὶς δικαστῆς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Προξενείου, νομομαθῆς κ. Μιχαηλίδης μετέρχεται ἤδη αὐτόθι ἐπιτυχῶς τὸν δικηγόνον.

— Ὁ «Ἥλιος» μετατυπώνει τὸν λόγον τοῦ κ. Γενναδίου μετὰ σημειώσεων περὶ τῶν γεγονότων τοῦ 1822.

— Ὁ συνάδελφος «Ἐθνοφύλαξ» εἶχε γράψῃ πρό τινων ἡμερῶν ὅτι πληρώνονται ὑπεράριθμοι κλητῆρες τοῦ Τηλεγραφείου καὶ ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν διατελοῦσιν ὡς ὑπῆρται τοῦ κ. Κρεστενίτου. Ἢδη ὅμως μᾶς ἐβεβαίωσε πρόσωπον, εἰς ὃ ἔχομεν πεποίθησιν ὅτι ὡς πρὸς τὸν κ. Κρεστενίτην δὲν εἶναι ἀληθὲς τοιοῦτόν τι.

— Μᾶς γράφουσιν ἐκ Νευπλίου. «Εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατ'

»ἀρχὰς ἀμελησάσης ὁπωσοῦν τῆς ἀρχῆς διεδόθη τὸ νόημα (τῆς εὐλογίας), ἀλλὰ κατόπιν δραστηρία ἐπιτήρησις ἀποκόπτουσα τὴν συγκοινωνίαν τῶν ἐχουσῶν τὸ νόημα οἰκῶν περιώρισε τὸ κακὸν καὶ ἤδη οὐδὲν ἀκούεται κρούσμα, καὶ ὅσοι δὲ προσεβλήθησαν ἦσαν φαίνεται κακῶς ἢ διόλου ἐμβολιασμένοι.»

— Μία νέκ ἐφημερίς διεκδικεῖ τὴν εἰδικότητα τοῦ ὑβρίζειν χαριέντως! Τῇ ἀποδίδομεν τὸν προσήκοντα ἔπαινον.

— Κατὰ τινὰ τηλεγραφικὴν εἰδησιν ἐξ Ἑλλησπόντου ἐγένοντο κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, ἕνεκα τοῦ σφοδρῶς πνέοντος νοτίου ἀνέμου καὶ τῆς τρικυμίας διάφοροι ναυσίθλαβιαί, ἐναυάγησε δὲ καὶ τὸ βωσσικὸν βρῖκιον Ἐλένη τοῦ πλοιαρχοῦ Κωνσταντίνου Ματακία ἐκ Σκοπέλου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΚΟΤΚΟΥΛΟΣΠΟΡΟΣ τῆς Ἰαπωνίας πωλεῖται. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸν ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ἐσωτ. κ. Φωστηρόπουλον.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ κάτωθεν τῆς νεοδημητῶν οἰκίας μαγαζέτον τοῦ κ. Ἐμμ. Βλαχάκη ἐφέτος.

Οπισθεν τῆς πλατείας τῆς ὁμοιοῦς ἐνοικιάζεται τὸ ἐπάνω πάτωμα τῆς οἰκίας τοῦ κ. Βαρνάβα. Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ κατοικήσῃ δύναται νὰ ἐνταμώσῃ τὸν ἴδιον κ. Βαρνάβα ἐν τῷ παρὰ τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ῥόμης Παρθεναγωγεῖῳ αὐτοῦ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ 1 ἁπριλίου τὸ ἄνω πάτωμα τῆς παρὰ τῆς ἀγορᾶς οἰκίας τοῦ κ. Ἰω. Τυπάλδου.

ΥΠΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἀπὸ σήμερον μέχρι 4. Σεπτεμβρίου τ. ε. ἡ οἰκία τοῦ κ. Λάνδερερ παρὰ τοῦ κ. Ζένερ γραμματέως τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας. Ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ πωλοῦνται καὶ διάφορα ἐπιπλα. Δύναται νὰ ἴδῃ τις ταῦτα ἀπὸ τὴν 12 τῆς μεσημβρίας ἐκάστης ἡμέρας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ ἐν μαγαζέτον τῶν κληρονόμων Μπούκρας κατὰ τὴν πλατείαν Ψυρῆ.

Τὰ εἰς Σεπόλια δύο καταστήματα τοῦ κυρίου Ἀντωνίου Σκλέπα ἐνοικιάζονται μεθ' ὄλων τῶν ἐν αὐτοῖς, εἰνῶν, βαρελιῶν καὶ λοιπῶν ἐπιπλῶν.

ΕΙΣ τὴν οἰκίαν τοῦ ποτῆ Πιστόλα, νῦν δὲ Α. Ῥομπότση, ἐνικιάζονται δωμάτια μεγάλα καὶ μικρὰ κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν πρὸς λεπτὰ 50 δι' ἕκαστον ἡμερονύκτιον, ἄνευ ὅμως κλίνης, ἐκτὸς ἂν ἔχη ὁ προσερχόμενος.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ τὸ ἄνω πάτωμα τῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Σοφοκλέους καὶ Σωκράτους καὶ ἀπέναντι τοῦ φαρμακείου τοῦ κυρίου Α. Γκινάδη κειμένης οἰκίας τοῦ κ. Ν. Σωτηρίου, περιέχει δὲ μίαν αἴθουσαν, τέσσαρα δωμάτια, μαγαζέτον κτλ.

ΣΦΡΑΓΙΣ ἐκ χρυσοῦ, φέρουσα δακτυλιόλιθον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἐγκεχαραγμένον πρόσωπον ἀνδρός, ἀπωλέσθη τὴν παρελθούσαν Δευτέραν. Ὁ εὐρῶν αὐτὴν παρακαλεῖται νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ὅπως ἀποδοθῇ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἐπὶ ἀρᾷ ἀμοιβῆς.

Ἀνταποκρίσεις.

Τῷ κ. Α. Ζ. Μπατλή εἰς Καρπενήσι. Μᾶς ὀφείλετε ἐνός καὶ ἡμίσεως ἔτους συνδρομὴν. Ἐμβάσετε αὐτὴν, ἀλλῶς δὲν πρέπει νὰ μεταλάβητε τῶν ἀγρῶντων Μυστηρίων κατὰ τὰς προσεχέτις ἁγίας ἡμέρας, ἂν δὲν μᾶς πληρώσῃτε καὶ λάβητε συγχώρησιν.